नां गवादिभक्षत्वेनायुर्हेतुत्वं। अतएवामृतरूपत्वं। तस्मादे-षीकेणायुरपमृत्युपरिहारञ्च यजमाने सम्पादयति॥

(८) अस्मिन्नुदूहे वेतसशाखाया बन्धनं विधत्ते। "वेतस-शाखोपसम्बद्धा भवति। अप्सु योनिर्वा अश्वः। अप्सुजो वेतसः। स्वादेवैनं योनेर्निर्मिमीते" इति। अश्वजातीयस्योच्चैःश्रवसः समुद्रादुत्पत्तेरपां योनित्वं। वेतसस्य स्थावरस्याव्योनित्वं प्र-सिद्धं। अतोऽश्वस्य स्वकीयादेव योनेरेनमुदूहं निर्म्मितवान् भवति॥

(९) जलमध्यान् तीरं प्रत्यश्वस्य उदूहनं विधत्ते। "पुरस्तात् प्रत्यञ्चमभ्युदूहति पुरस्तादेवास्मिन् प्रतीच्यमृतं दधाति" इति। पूर्व्वस्यां दिशि वर्त्तमानश्चतुःशतसङ्ख्याकैर्धारितोऽयमुदूहः प्रत्य-ङ्मुखमश्वन्तीरमभिलक्ष्य 'उदूहति' ऊर्द्ध्वं प्रेरयति। तथा सति 'पुरस्तात्' एव पूर्व्वस्मादेव वयसः, आरभ्य प्रतीची प्रतीचीनेपि वयस्यस्मिन् यजमाने अमृतमरणत्वं दधाति॥

(१०) अथ सप्तमकाण्डाम्नातौ द्वौ मन्त्रौ क्रमेण विधत्ते। "अहञ्च त्वञ्च वृत्रहन्निति ब्रह्मा यजमानस्य हस्तं गृह्णाति। ब्रह्म क्षत्रे एव सन्दधाति। अभिक्रत्वेन्द्रभूरध्वमन्नितत्यध्वर्य्युर्यज-मानं वाचयत्यभिजित्यै" इति। स्पष्टोऽर्थः। मन्त्रयोः प्रतीक-मात्रमिह निर्द्दिष्टं सम्पूर्णयोस्तत्रैवाम्नातत्वात् तदर्थोपि तत्रैव द्रष्टव्यः॥

इति चतुर्थोऽनुवाकः।